

„Ескимоситѣ, безъ да се гледа на тѣхата мърсотия, не сж отвратителни. Тѣ сж твърде приветливи въ отношенията си къмъ посетителя. Гостуването у тѣхъ се счита за свещенъ обичай. Даже и врагътъ може да разчита на радушенъ приемъ.

Ескимоситѣ подариха на мене и спътниците тѣ ми ремъчки. Това бѣ голѣмъ подарѣкъ който тѣ можеха да направятъ при своята бедность. Домъчнѣ ми, че не можехъ съ нищо да се отблагодаря

за гостоприемството. Ограничихъ се само съ това, че имъ дадохъ праздни кутии отъ консерви. Ескимоситѣ и отъ това останаха довольни.

Когато почнахме да разтваряме своята палатка, за да се разположимъ на мѣстото за ношуване, ескимоситѣ се събраха на кръгъ около насъ и не можахъ да скриятъ своето удивление отъ бързината, съ която бѣше съградено нашето жилище. А когато презъ нощта легнахме въ спалнитѣ си чували и отъ тѣхъ стърчаха само главитѣ ни, туй предизвика друженъ смѣхъ у ескимоситѣ.

Тѣ пожелаха да ни изпроводятъ на северъ. Тукъ ми се удаде случай да наблюдавамъ интересната прощална сцена на заминаващитѣ ескимоси съ оставащитѣ. Както едниѣ, така и другитѣ седнаха въ своитѣ лодки и почнаха да се гощаватъ единъ други съ емфие изъ своитѣ рокове. Всѣки бѣше длъженъ да нагости всички и самъ да смръкне отъ емфието на всички. Ноздритѣ на ескимоситѣ се напълниха съ голѣмо количество емфие и тържественото прощаване се съпровождаше съ безпирни кихания. Подиръ киханията лицата на ескимоситѣ изразяваха пълно задоволство“.

н.